

Οι εκλογές που έρχονται είναι κρίσιμες. Κοινή διαπίστωση όλων. Τόσο κοινή, που γίνεται κοινότοπη. Επικίνδυνες για την πορεία της χώρας, λένε οι μεν, ιστορικές για την Αριστερά, οι δε. Την πρωτιά του ΣΥΡΙΖΑ δεν την αμφισβητούν πια ούτε οι ναυαρχίδες της (παρα)πληροφόρησης. Κι όμως, η περιρρέουσα συζήτηση περί της «κρσιμότητας των εκλογών», δυστυχώς, αφήνει απ' έξω τα πιο σημαντικά. Κι αυτά είναι στην επόμενη μέρα.

Η Αριστερά του 2014 δεν είναι η Αριστερά του 2012. Τα ερωτήματα δεν είναι γενικά, είναι συγκεκριμένα. Δεν είναι αόριστα, έχουν ονόματα και διευθύνσεις. Θα υπάρξει σύγκρουση με τους δανειστές της χώρας ή θα συνεχίσουμε να πληρώνουμε κανονικά τα ομόλογα - ακόμη κι αν αυτό σημαίνει ότι δεν θα έχουμε νοσοκομεία; Θα παρθούν πίσω όλοι οι μνημονιακοί νόμοι και οι φωτογραφικές τροπολογίες ή θα τρομάξουμε αν μας απειλήσουν ότι θα μας διώξουν από το ευρώ; Θα πάρουμε πίσω τον ΟΠΑΠ, τον ΟΛΠ, τα αεροδρόμια, τον Αστέρα και το Ελληνικό ή θα χορέψουμε τον χορό του Μελισσανίδη, του Λάτση, του Κοπελούζου, του Μυτιληναίου και του Βαρδινογιάννη; Θα συγκρουστούμε με τους ολιγάρχες του πλούτου ή θα τους επιτρέψουμε να συνεχίσουν να πλουτίζουν την ώρα που υπάρχουν οικογένειες χωρίς ρεύμα; Θα συνεχίσουμε να ταΐζουμε τις τράπεζες μέσω του Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας και να ανεχόμαστε να επιστρέφουν μετά «εξυγιανθείσες» αρχικούς ιδιοκτήτες τους με ένα ευρώ ανά μετοχή; Θα φορολογηθούν οι μεγαλοκαρχαρίες και οι off shore, για να καταργηθεί ο ΕΝΦΙΑ και τα χαράτσια σε όποιους έχουν την ατυχία να δουλεύουν με μπλοκάκι; Θα ανοίξουν οι υποθέσεις της λίστας Λαγκάρντ, των υποβρυχίων, των διαγωνισμών του δημοσίου και τόσες άλλες, ή θα συνεχίσουν να κάνουν κουμάντο οι ίδιοι διεφθαρμένοι πολιτικοί, δημοσιογράφοι, υπάλληλοι της κρατικής μηχανής;

Με αυτά τα συγκεκριμένα ερωτήματα, ο ΣΥΡΙΖΑ θα πρέπει να αναμετρηθεί. Το πάμε και πιο πέρα: ο ΣΥΡΙΖΑ του 2012 δεν είναι ίδιος με τον ΣΥΡΙΖΑ του 2014. Δεν είναι ίδια τα ψηφοδέλτια με τη Θ. Τζάκρη και τον Ο. Βουδούρη, οι συναντήσεις με την Γιάννα Αγγελοπούλου, η διγλωσσία και η συνειδητή αφέλεια της «πραγματικής διαπραγμάτευσης» με τους τοκογλύφους δανειστές της χώρας.

Στην επόμενη μέρα λοιπόν. Ίσως περισσότερο κι από το τελικό ποσοστό που θα πάρει ο ΣΥΡΙΖΑ σε αυτές τις εκλογές, σημασία έχει το ποιος θα βρεθεί την επόμενη μέρα στη θέση της αντιπολίτευσης προς την όποια κυβέρνηση με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ. Όπως φαίνεται να διαμορφώνεται σήμερα το πολιτικό σκηνικό, υπάρχει ο κίνδυνος η αντιπολίτευση που θα βρίσκεται στη Βουλή να προέρχεται μόνο από τα δεξιά και να αποτελείται μόνο από εκείνα τα κόμματα που ελέγχονται από τους ολιγάρχες και τους μιντιάρχες εργολάβους - από την ακροδεξιά, τη ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ και το Ποτάμι. Από αυτούς που θα κάνουν ό,τι μπορούν για να παραμείνει το μνημονιακό οικοδόμημα ως έχει και να μη χάσουν ούτε πόντο οι ολιγάρχες του πλούτου.

Δεν υπάρχει δημοκρατία χωρίς αντιπολίτευση. Όχι την «αντιπολίτευση» αυτών που εκβιάζουν για να κρατήσουν τα προνόμιά τους. Όχι την αντιπολίτευση της «κατσαρόλας». Όταν ο ΣΥΡΙΖΑ είναι σε τροχιά προσαρμογής, το ΚΚΕ απονευρωμένο και εσωστρεφές, και τα κόμματα δεξιότερα του ΣΥΡΙΖΑ απλά παραμάγαζα επιχειρηματιών και μηντιαρχών, είναι ζωτικό να υπάρξει μια αντιπολίτευση από τα αριστερά - μια πραγματικά καθαρή φωνή, που ξέρει τι θα πει σύγκρουση και δεν φοβάται. Κι αυτή είναι η φωνή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που σε αυτές τις εκλογές κατεβαίνει σε συνεργασία με την Μετωπική Αριστερή Συμπόρευση. Μια αντιπολίτευση που πρέπει να υπάρχει και μέσα στη Βουλή - όπως υπάρχει και έξω, στα κινήματα, στον δρόμο, στην κοινωνία.

Περιττεύει να πω -αλλά θα το πω ώστε να μην υπάρχει κανένα περιθώριο παρεξήγησης- ότι οι θέσεις που εκφράζω εδώ δεσμεύουν μόνον εμένα προσωπικά. Δεν επέλεξα, όμως, τυχαία παραπάνω το πρώτο πληθυντικό. Είναι ζήτημα όλων μας το τι θα γίνει. Κι έρχεται η ώρα που όλοι πρέπει να πάρουν θέση. Η δική μου θέση είναι στο πλάι αυτής της Αριστεράς που περιέγραψα. Και για έναν επιπλέον λόγο: όπως έχουμε γράψει στο UNFOLLOW, η δημοσιογραφία είναι πάντα στην αντιπολίτευση. Προφανώς, όποια κι αν

είναι η κυβέρνηση.

Η επόμενη μέρα θα βρει πολλούς να αλλάζουν στρατόπεδο, να βολεύονται σε ζεστές καρέκλες και να δικαιολογούν τις αποφάσεις της κυβέρνησης – όποιες κι αν είναι αυτές. Κι αυτό θα ισχύσει και για δημοσιογράφους, συνδικαλιστές, κάποιους από όσους στάθηκαν μπροστά σε κινήματα. Η επόμενη μέρα είναι όντως ιστορική και κρίσιμη για την Αριστερά, δηλαδή για όλους μας. Γιατί θα φανεί ποιος την Αριστερά και τη μαχητικότητα την έχει για σημαία ευκαιρίας και ποιος την εννοεί.

Θα βρείτε το όνομά μου στο ψηφοδέλτιο επικρατείας του **συνδυασμού ANΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ**.

Πηγή:unfollow